

... alebo o tom, kam nás zavedie úzka cesta za tesnou bránou.

BOŽIE SLOVO:

(1 Jn 4,19-21)

Čítanie z Prvého listu svätého apoštola Jána: *My milujeme, pretože on prvý miloval nás. 20 Ak niekto povie: "Milujem Boha," a nenávidí svojho brata, je luhár. Veď kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí. A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 18, 15, 16, 54, 64)

Zhrňme si to. Úzkou bránou je pokánie, ľútosť, priznanie si svojej hriechnosti. Len ako hriešnici potrebujúci záchranu môžeme pristúpiť ku Kristovi a byť zachránení, čiže spasení – jednoducho preto, že tým sme a čokoľvek iné by bola pokrytecká pretváрка a lož. Úzkou cestou je potom láska k Bohu, ktorá je odpoveďou na Božiu lásku v Ježišovi Kristovi, ako hovorí Ján: „*Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svojho Syna ako zmiernu obeť za naše hriechy*“ (1 Jn 4,10). Kam nás táto cesta lásky zavedie?

Ján nám to už prezradil v dnešnom krátkom úryvku: *k láske k bratom*. K láske k iným ľuďom, ktorých milujeme, skutočne milujeme, nie preto, že sa nám páčia, že sú dobrí, sympatickí, užitoční alebo čokoľvek iné, ale v prvom rade *kvôli Ježišovi Kristovi*. Iste, ak je niekto popri tom aj dobrý či sympatický, to je *bonus navyše*. Ale jeho rovnako ako zlého a odporného, priateľa či nepriateľa, každého milujeme v prvom rade jednoducho preto, že ho *miluje Ježiš*. Ježiš miluje *každého* človeka. Obetoval sa za *každého* človeka. zaplatil za *každého* človeka hroznú cenu. Záleží Mu na *každom* človekovi, je Mu *vzácný každý* človek. Ak teda milujeme Krista, nemôžeme inak. Ak milujeme Krista, ak si Ho vážime, ak je nám drahý a vzácný – potom ak nie pre iné, tak z lásky k Nemu a kvôli Nemu budeme milovať, opravdivo milovať *každého* človeka. *A obzvlášť tých, ktorí milujú Krista rovnako ako my*. Tak, ako nás nabáda apoštol Pavol: „*Kým teda máme čas, robme dobre všetkým, ale najmä členom rodiny veriacich*“ (Gal 6,10).

No a z takejto vzájomnej lásky sa rodín Nebo – pretože Nebo je miesto, kde sa žije Boží Život a Božím Živom je práve táto láska. Kde je táto láska, kde takto v láske „*bratia žijú spoločne*“ (Ž 133,1), tam už na zemi existuje a je prítomné Nebo – čiže *Cirkev*, Božia Rodina veriacich. Tam, do nej nás neomylné a nezvratne vedie tesná brána i úzka cesta, ak sme sa na ňu skutočne vydali!

Keď prví kresťania hľadali názov pre to, čo z nich Ježiš urobil, vybrali tri pojmy:

- *Ekklesia*, čiže zhromaždenie ľudí, ktorí sa zišli za účelom niečo spoločne podniknúť.
- *Kyriake oikia*, čiže Božia domácnosť v zmysle ľudí, ktorí ju tvoria (nie nejakej stavby).
- A nakoniec *kata holos, katholos*, katolícka, čiže všeobecná, určená pre všetkých a zvolávajúca do svojej jednoty všetkých ľudí, každého človeka, nikto nie je opomenutý ani vylúčený.

Toto je podstatný znak Cirkvi, pretože je to podstatný znak Neba a Cirkev je Nebo na zemi a Nebo je Cirkev vo Večnosti, oboje je jedno a to isté, Baránkova nevesta a manželka, ako o Cirkvi a Nebi svedčí aj Písmo. Toto z nás robí kresťanov a katolíkov. Sme ľudia na odchode. Chceme odísť zo zeme do Neba a žiť nie pozemsky, ale nebesky. Nebo je ale už tu, na zemi: *Cirkev*. Prvotina Neba na zemi. Portál, ktorý nás preniesie do Nebeskej večnosti, ak sa staneme súčasťou jej pozemskej časnosti. Takže čo urobíme?

- *Vojdeme do Neba* - čiže do Cirkvi, do jej spoločenstva, ktoré je naplno skonkrétnené vo farnosti a v jej malých bunkách (porov. sv. Ján Pavol II.), pretože tam ľudia skutočne žijú ako jedna rodina, ako jedna spoločná domácnosť.
- *Začneme žiť nový nebeský život v Cirkvi*, v takejto jednej jej konkrétnej bunke v jednej jej konkrétnej farnosti. *Vo svete sa ľudia o seba nezaujímajú, starajú sa každý sám o seba, strážia si svoje súkromie, neradi sa delia s majetkom, nedôverujú si, závidia si, porovnávajú sa, súperia a často rovno bojujú medzi sebou, súdia jeden druhého, vyvyšujú sa jeden nad druhého, urážajú sa, hnevajú sa, ba aj neznášajú a nenávidia jeden druhého a najradšej by mali od iných pokoj*. No a my sa schádzame v Cirkvi, pretože v každom jednom bode z týchto chceme žiť presne opačne. Nie pozemsky, ale nebesky. Tak sa zhromažďujeme v Cirkvi, v jej farnosti a farských bunkách, aby sme tam tak spolu žili, aby sme medzi sebou žili tak, ako po tom túžime.

Že to ešte úplne nevieme? Nevadí. Učíme sa to a naučíme sa to. Preto sa aj voláme učeníci. Že máme v sebe zranenia a sme ešte spútaní následkami hriechov, ktoré sme kedysi konali, už zanechali, ale ich následky nás stále kvária a prekážajú nám naplno takto žiť? Nevadí, na to nám predá Ježiš zanechal v Cirkvi mocné dary a nástroje - sviatosti, modlitbu, askézu, službu, samo spoločenstvo Cirkvi,... - s ich pomocou si aj tu vzájomne pomáhame na ceste uzdravenia, veď všetci sme rovnakí hriešnici, rovnako zachránení a vykúpení zo sveta Ježišom Kristom. Čo je na tom ťažké pochopiť?

Chceme žiť v Oslávanej Víťaznej Cirkvi vo Večnosti, tak sa pridávame k jej putujúcej a bojujúcej pozemskej časnosti. Túžime v nej žiť Nebeský Život dokonalej dôvery, lásky a jednoty v Bohu, tak ho žijeme, už tu a teraz, pretože po tom túžime a pretože v Cirkvi sa to už dá, niet teda na čo čakať! Nebo a nebeský život sú už tu! Ak po nich túžime, vojdeme a začneme to žiť. Je to tak prosté a jednoduché, ako *chleba s maslom*.

UVAŽUJEME:

Tak ako?

Ste už súčasťou Cirkvi prostredníctvom malého spoločenstva vo vašej farnosti? A je toto malé spoločenstvo skutočne napojené a zjednotené s farnosťou a cez farnosťou s diecézou a všetkou Cirkvou a naozaj žije jej životom, skutočne a reálne?

Žijete už v tomto malom spoločenstve nebeský spôsob života, opačný voči tomu svetskému, učíte sa mu, trénujete ho? Využívate, horlivo a súčasne rozumne, inteligentne a teda účinne, nielen formálne, všetky dary a nástroje spásy, ktoré nám Ježiš v Cirkvi daroval?

Ste teda už v Nebi a žijete už nebesky? A teda máte istú a opodstatnenú nádej, že po odchode zo sveta v Nebi a nebesky žiť ostane aj naďalej, vo Večnosti – úplne rovnako ako ľudia žijúci z vlastného rozhodnutia mimo tejto jednoty Božej domácnosti Cirkvi a žijúci vo svete svetský život majú takisto rovnakú nádej a istotu, že v tom budú môcť tiež navždy pokračovať v Pekle?

Ako na to, milí priatelia, sme? V Nebi, alebo stále ešte v Pekle? Kde žijeme? Kde ostaneme - ak by sme napríklad už dnes opustili časnosť a odišli do Večnosti?

Uvažujeme nad textami Písma:

"Svojou zatútosťou a nekajúcim srdcom [si] hromadiš hnev na deň hnevu, keď sa zjavi spravodlivý Boží súd. On odplatí každému podľa jeho skutkov: večným životom tým, čo vytrvalosťou v dobrých skutkoch hľadajú slávu, česť a nesmrteľnosť, hnevom a rozhorčením tým, čo tvrdosťne odporujú pravde a oddávajú sa nepravosti. Súženie a úzkosť doľahnú na každého človeka, ktorý pácha zlo, najprv na Žida, potom na Gréka, ale sláva, česť a pokoj čakajú každého, kto koná dobro, najprv Žida, potom Gréka. Veď Boh nikomu nenadŕža. Všetci, čo hrešili bez zákona, bez zákona aj zahynú, a tí, čo hrešili pod zákonom, budú súdení podľa zákona. Lebo nie tí sú spravodliví pred Bohom, čo zákon počúvajú, ale tí, čo zákon plnia, budú ospravedlnení." (Rim 2, 5-13)

"Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje." (Mt 12, 30)

Ak chceš byť v Nebi, vojdi do Neba a ostaneš v ňom aj po smrti. Ak chceš žiť nebesky, začni žiť nebesky a budeš tak žiť aj po smrti.

To je všetko. Nič viac v tom nie je. Nijako inak to nejde. Byť v Nebi znamená byť v Nebi. Žiť nebesky znamená žiť nebesky. Voľ, ako chceš a dostaneš to čo si zvolíš, to, čo skutočne chceš, to, čo si svojim životom zvolil...

"More vydalo mŕtvych, čo boli v ňom, aj smrť, aj podsvetie vydali mŕtvych, čo boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov. Potom boli smrť a podsvetie zvrhnuté do ohnivého jazera. Toto je druhá smrť: ohnivý jazero. A koho nenašli zapísaného v knihe života, bol zvrhnutý do ohnivého jazera." (Zjv 20,13-15)

Čo teda chceme? Čo urobíme?